

Село («Корови моляться до сонця...»)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Корови моляться до сонця,
що полум'яним сходить маком.
Струнка тополя тонша й тонша,
мов дерево ставало б птахом,

Від воза місяць відпрягають.
Широке, конопляне небо.
Обвіяна далінь безкрая,
і в сивім димі лісу гребінь.

З гір яворове листя лине.
Кужіль, і півень, і колиска.
Вливається день до долини,
мов свіже молоко до миски.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/selo_korovy_moliatsia_do_sontsia